

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **L . V. D.**, nar. , státní příslušnost V., t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B., B., zastoupen Mgr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-HA08-2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Odměna ustanovenému advokátovi Mgr. Maroši Matiaškovi, LL. M., se nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 29. 5. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-HA08-2014 (dále také „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce žalobu odůvodnil zejména tím, že v České republice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak této nebylo vyhověno, kdy žalobce se domnívá, že ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník řízení zkrácen na svých právech.

Konkrétně žalobce žalovanému vytýká porušení § 2 a 3 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Dále žalovaný podle názoru žalobce v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Pokud jde o skutkové odůvodnění žaloby, odkázal žalobce na pohovor, který proběhl u žalovaného, při kterém uvedl, že z Vietnamu odcestoval v říjnu 1988 za prací na základě mezinárodních dohod, kdy od této doby Vietnam nikdy nenavštívil. S výjimkou let 2006 až 2010, kdy pobýval na území Slovenské republiky, žil v České republice, kde je již integrovaný s vybudovanými sociálními vztahy. Naopak ve Vietnamu nemá žádné osobní či sociální svazky. Napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále je „Úmluva“), neboť Česká republika v případě žalobce neoprávněně zasáhla do výkonu žalobcova práva na soukromý a rodinný život. Žalobce si uvědomuje, že Úmluva nezaručuje cizincům právo na vstup a pobyt v určité zemi, avšak na druhou stranu Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) opakovaně konstatoval, že rozhodnutí států v oblasti migrace mohou v některých případech zasahovat do práva na respektování rodinného a soukromého života zaručeného čl. 8 odst. 1 Úmluvy, a to zvláště tehdy, pokud dotčené osoby mají silné osobní nebo rodinné vztahy k hostitelské zemi, jak vyplývá z rozsudku ze dne 16. 6. 2005 ve věci S. a spol. v. Litva, a z rozsudku ze dne 9. 10. 2003 ve věci S. v. Litva. V těchto rozsudcích bylo konstatováno, že žadatel strávil většinu života v Litvě a přestože není jejím občanem, má pro integraci dostatečně silné osobní, sociální a ekonomické svazky.

Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu, neboť žalobci v případě návratu do vlasti hrozí vážné ekonomické problémy, kdy vzhledem ke svému věku není schopen si najít zaměstnání. Žalovaný by měl přihlédnout ke Zprávě o dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 2012, kterou zveřejnil U.S. Department of State (dále jen „Zpráva“).

Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu platí zákon o pobytu, který omezuje cestování do určitých oblastí, a dle něhož je třeba pro změnu bydliště dostat příslušné povolení. Bez takového povolení by mohl žalobce mít problémy se zdravotní péčí a se vzděláním. Ze Zprávy dále vyplývají nedobré pracovní podmínky, kdy zaměstnavatelé užívají krátkodobé smlouvy, aby znemožnily pracujícím získat pracovní benefity. Časté jsou případy, kdy dochází k porušování předpisů ohledně přesčasů a dnů odpočinku, přičemž migranti patří mezi nejvíce ohrožené skupiny. Vzhledem ke zdravotním a bezpečnostním podmínkám dochází každoročně k mnoha pracovním úrazům. Žalobce by se tak mohl dostat do sociálních problémů, v důsledku čehož by mohlo dojít k ohrožení jeho práva na život. Závěrem žalobce konstatoval, že žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost jeho tvrzením, jinak by došel k závěru, že azyl nebo doplňkovou ochranu lze žalobci udělit.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve svém vyjádření zejména uvedl, že námitky žalobce neprokazují porušení právních předpisů. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, či že by mu svědčily důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 či § 14b zákona o azylu.

Proto žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 Azs 3/2012, zdůraznil povinnost žadatele (žalobce) v řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdit rozhodné skutečnosti, kdy nesplnění této povinnosti má za následek neunesení důkazního břemene. Správní orgán je tak v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinen zkoumat a hodnotit pouze žadatelem uvedené skutečnosti a není povinen si domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán tak námitku žalobce co do nedostatečného zjištění skutkového stavu věci pokládá za nedůvodnou, neboť žalobce ve správním řízení neuváděl z hlediska udělení mezinárodní ochrany relevantní skutečnosti. Žalovaný dále uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha legalizovat jeho pobyt na území České republiky, avšak institut azylu je zcela výjimečný a pokud chtěl žalobce svůj pobyt legalizovat, měl využít možnosti dané zákonem č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, ve kterém soud konstatoval, že *„azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu a prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád jiné nástroje“*.

Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, kdy podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, je udělení azylu z humanitárních důvodů na volné úvaze správního orgánu, kdy soud naplnění humanitárních důvodů přezkoumávat nepřisluší. V této souvislosti žalovaný doplnil, že v rámci správního řízení správní orgán řádně zjistil a náležitě posoudil osobní situaci žalobce, jeho zdravotní stav a situaci v zemi původu, kdy závěry správního orgánu jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v tomto směru žalovaný odkázal.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobce, podle které mu v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce ani netvrdil, že by snad v zemi původu byl pronásledován, či že by se obával hrozící vážné újmy v případě svého návratu do Vietnamu. Jistě není úkolem správního orgánu domýšlet si možné důvody hrozící vážné újmy za situace, kdy žalobce sám ani takové skutečnosti nezmiňoval. Žalobce se osobně nijak veřejně neprojevoval, je bez vyznání, neúčastnil se činnosti v žádné politické straně a sám prohlásil, že žádné potíže ve Vietnamu neměl. Uvedl pouze, že si již zvykl na místní zvyky a tradice a do vlasti se vrátit nechce. V žalobě popsané skutečnosti, tedy že by žalobce ve vlasti nebyl schopen získat práci, měl by ekonomické potíže a byl by ohrožen jeho život, jsou zcela hypotetickými tvrzeními, pro která nemá žalobce oporu v realitě. Žalovaný poukázal na informaci MZV ČR č. j. 110045/2013-LPTP, ze dne 6. 8. 2013, podle které Vietnam zastává pro aktivní politiku podpory vycestování svých občanů do zahraničí, a navráťivši se občané nejsou po svém návratu diskriminováni. Žalovaný správní orgán tak trvá na závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ani judikaturou ESLP. Rozhodnutí žalobcem citovaná (např. S. proti Lotyšsku) na případ žalobce nedopadají. Paní S. měla v Lotyšsku trvalý pobyt (pobývala na území od jednoho měsíce věku) a její dcera se v Lotyšsku narodila, byly vyhoštěny z území Lotyšska na základě toho, že manžel paní S. byl příslušníkem ruské armády a na základě Smlouvy mezi Lotyšskem a Ruskou federací o stažení ruských vojsk ze dne 30. 4. 1994 opustil území Lotyšska. ESLP konstatoval porušení čl. 8 Úmluvy na základě toho, že vypovězení stěžovatelek podle jeho názoru nebylo nezbytné v demokratické společnosti. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobce se nenachází v obdobné situaci jako stěžovatelky. Do České republiky sice přicestoval na základě mezistátní

smlouvy již v roce 1988, nicméně po skončení povolení k pobytu se na území České republiky podle svých slov zdržoval od roku 1994 či 1995 nelegálně. Též bez platného cestovního dokladu, bez zdravotního pojištění, nelegálně pracoval a dokonce se prokazoval cizími doklady o povolení k pobytu. Opakovaně nevycestoval, přestože mu bylo uděleno správní i trestní vyhoštění, nemá v České republice žádné příbuzné či jiné rodinné vazby, nevytvořil si žádné sociální vazby, které by zmínil v pohovoru. K námitce žalobce, že v České republice realizuje svůj soukromý život, je nutno poznamenat, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2009). Žalobce může svůj soukromý život nadále realizovat v režimu zákona o pobytu cizinců. Sám pojem rodinného života podle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v první řadě jde o vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobé trvalé soužití rodiny s dětmi, což rozhodně není případ žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Nadto je třeba připomenout, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Jak judikoval též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 8 Azs 33/2012: „*Obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, podle něž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.*“ (obdobně též rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 24/2010 ze dne 6. 8. 2010, sp. zn. 7 Azs 4/2013 ze dne 27. 2. 2013 a sp. zn. 6 Azs 7/2011 ze dne 31. 8. 2011). Pokud by tedy vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci však bylo opakovaně vydáno rozhodnutí o vyhoštění (9. 3. 2012 správní vyhoštění na 3 roky a 31. 7. 2006 trest vyhoštění na 3 roky), byl opakovaně zařazen do evidence nežádoucích osob a soustavně a opakovaně porušuje právní řád České republiky.

Pokud jde o Zprávu, k ní žalovaný uvedl, že sice hovoří o tom, že je korupce ve Vietnamu nadále velkým problémem, nicméně též uvádí, že zákon stanovuje trestní sankce za korupční chování, stát tedy činí kroky k odstranění tohoto stavu, proti korupci bojuje, a to i prostřednictvím protikorupčního zákona, který umožňuje občanům otevřeně si stěžovat na neefektivnost vlády, správních orgánů, korupci a hospodářskou politiku. Vnitřní kontrola policie též existuje, nicméně je pod politickým vlivem. Zpráva též předkládá několik úspěšných případů zatčení a vyšetřování vysoce postavených osob. Nelze tedy tvrdit, že stát není schopen proti míře korupce bojovat, či že se o to úspěšně nepokouší. Obava žalobce, že by byl mírou korupce ve vlasti zasažen a ohrožen, je nejen čistě hypotetická, ale též neodpovídá stavu popsánému výše zmíněnou zprávou za rok 2012.

Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ze spisu správního orgánu soud zjistil dále uvedené skutečnosti.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, č. j. KRPA-83263-9/ČJ-2014-000022, rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 28. 2. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou Odboru cizinecké policie, které se žalobce legitimoval povolením k pobytu č. ZC041503 znějící na jméno B. P. X., nar. . Fotografie na tomto dokumentu však neodpovídala obličejí žalobce. Na služebně cizinecké policie byl žalobce posléze ztotožněn. Následně bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 9. 3. 2012, č. j. KRPA-31639/ČJ-2012-000022, uloženo správní vyhoštění na dobu 3 roků. S ohledem na důvodnou obavu, že žalobce bude opětovně mařit výkon úředního rozhodnutí, byl shora citovaným rozhodnutím zajištěn.

Podáním ze dne 11. 3. 2014 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný. Z příbuzných na území České republiky žije jeho neter. Od roku 1988 dosud žije na území České republiky. Cestovní doklad ztratil v roce 2012 a v současné době nemá žádný doklad totožnosti. Je bez náboženského vyznání, není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Zemi původu opustil v říjnu 1988, kdy odcestoval za prací na základě mezinárodní smlouvy. Do tehdejšího Československa přicestoval letadlem. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že v České republice je zvyklý a ve Vietnamu nic nemá. Svou budoucnost ve Vietnamu si neumí představit.

Ministerstvo Vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, vydalo pro potřeby správního vyhoštění dne 9. 3. 2012, závazné stanovisko č. j. KRPA-31639/ČJ-2012-000022, podle kterého je vycestování žalobce možné, neboť v jeho případě neexistují překážky pro jeho vycestování a toto je tak podle § 120a zákona o pobytu cizinců možné.

Dne 14. 3. 2014 proběhl podle § 23 odst. 1 zákona o azylu s žalobcem za přítomnosti tlumočníka pohovor, ve kterém uvedl zejména dále uvedené skutečnosti. V zemi původu po ukončení studia absolvoval čtyřletou vojenskou službu, poté studoval odborné učiliště v oboru stavebnictví. Následně pracoval jako administrativní pracovník v lesnictví. V roce 1988 odcestoval do Československa, kdy jediným důvodem vycestování byla snaha získat v zahraničí práci. Vízum nepotřeboval, postačoval cestovní pas. Od roku 1988 se do své vlasti již nevrátil. Mezi lety 2006 až 2010 pobýval na Slovensku, kde dva roky pracoval v obchodním centru. Do České republiky se poté vrátil vlakem. Do Vietnamu se nechce vrátit, protože tam nemá žádné závazky. Po svém příjezdu do tehdejšího Československa zde pracoval pod agenturou dva roky. Povolení k pobytu tehdy nepotřeboval. V roce 1991 si však zařídil vízum za účelem podnikání v prodeji textilu a obuvi. Vízum platilo asi do roku 1994 či 1995, avšak žalobce si jej neobnovil. Po skončení platnosti cestovního dokladu si nový cestovní doklad zařídil v roce 2012, který však záhy ztratil. Žalobce si podal žádost o nový cestovní doklad, avšak tato nebyla stále vyřízena. Po skončení podnikatelského víza žalobce až do současné doby, kdy žádá o azyl, nepodnikl nic, čím by zlegalizoval svůj pobyt na území České republiky. Svého nelegálního pobytu si však byl vědom. O mezinárodní ochranu žádá proto, aby se nemusel vrátit zpátky do Vietnamu. V České republice si již zvykl. O možnosti podat tuto žádost se dozvěděl po svém zadržení cizineckou policií. V zemi původu nikdy neměl problémy se státními úřady. Neměl problémy ani z důvodu své rasy, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. V případě návratu do Vietnamu má žalobce strach o svou budoucnost.

Dne 15. 5. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. V odůvodnění rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zrekapituloval předešlou fázi řízení, kdy zejména poukázal na obsah žalobcem uváděných (v písemné žádosti a v následném pohovoru) skutečností pro udělení mezinárodní ochrany, které pak pečlivě hodnotí z hlediska jejich právní relevance pro vyhovění žádosti. Při hodnocení žalobcem uváděných skutečností správní orgán rovněž přihlédl k informacím shromážděných v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. V této souvislosti správní orgán vycházel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí č. j. 110045/2013/2013-LPTP z 6. 8. 2013, ze zprávy Human Rights Watch 2013, ze zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, kdy tyto dokumenty jsou součástí správního spisu. Podstatný výtah z uvedených dokumentů správní orgán zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Po hodnocení správní orgán dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, neboť žalobcem tvrzené důvody nejsou z hlediska vyhovění žádosti právně významné. Žalobcovu žádost o udělení azylu správní orgán hodnotí jako snahu o legalizaci pobytu v okamžiku, kdy žalobci reálně hrozí správní vyhoštění. Správní orgán vyjádřil přesvědčení, že žalobce je veden dále zejména ekonomickými důvody, kdy v této souvislosti poukázal na skutečnost, že žalobce o povolení k pobytu za účelem podnikání přišel v minulosti vlastní vinou. Žalobcem tvrzené důvody tak pod § 12 zákona o azylu nespádají. Správní orgán dále konstatoval, že žalobce rovněž nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a podle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárních důvodů). Při posuzování možnosti udělit humanitární azyl správní orgán přihlédl k sociální a k ekonomické situaci žalobce, k jeho věku a zdravotnímu stavu. Správní orgán neshledal žádný důvod pro udělení humanitárního azylu, přičemž zdůraznil, že žalobce se tohoto typu ochrany ani nedomáhal.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále plyne, že správní orgán se zabýval otázkou, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž došel k negativnímu závěru. Svůj závěr opřel zejména o informace získané ze shora uvedených dokumentů, jejichž obsah je v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozebrán. Pokud je o možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, tak ani v tomto případě nelze pro nenaplnění zákonných podmínek žalobci ochranu udělit.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakožto i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o některé žalobcem vznesené námitky, tak je třeba úvodem konstatovat jejich nekonkrétnost. Žalobce totiž žalovanému správnímu orgánu vytýká porušení § 2 a 3 správního řádu. Žalobce však již nijak nerozvádí, nespecifikuje a neodůvodňuje mezery ve skutkových zjištěních žalovaného správního orgánu. Žalobce dále uvádí, že správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil povinnost stanovenou § 50 odst. 4 správního řádu. I v tomto případě však žalobce nijak nepřiblížil, k jakým konkrétním skutečnostem správní orgán nepřihlédl.

Takovéto obecné námitky jsou v podstatě neprojednatelné. Přesto k těmto námitkám soud konstatuje, že z obsahu spisu a z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé,

že správní orgán se v odůvodnění pečlivě zabýval všemi žalobcem uváděnými skutečnostmi a hodnotil je optikou znění zákona o azylu a přílehlavé judikatury, přičemž přihlédl k informacím zjištěným v rámci správního řízení. Jak konstatoval správní orgán, z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla neochota žalobce vrátit se do vlasti, neboť žalobce má v případě návratu obavu o svou budoucnost. Tento postoj žalobce soud v obecné rovině chápe a rozumí mu, avšak takto nastavené důvody skutečně nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, neboť podle zmíněného ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcova situace se na vyjmenované případy nevztahuje, přičemž soud uvádí, že zákonné důvody podle § 12 zákona o azylu byly s žalobcem při pohovoru s úřední osobou probírány, avšak žalobce existenci právně relevantních důvodů negoval.

Žalobce v žalobě dále vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím ohledně neudělení azylu z humanitárních důvodů. V této souvislosti poukázal na hrozící ekonomické problémy (nemožnost sehnat zaměstnání, bezpečnost při práci), pokud se bude muset vrátit do své vlasti. Rovněž také na problémy s poskytováním zdravotní péče. K této námitce soud ve shodě se správním orgánem konstatuje, že žalobce se v řízení o udělení mezinárodní ochrany tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nedomáhal a neuváděl k tomu žádné relevantní skutečnosti. Soud připomíná, že podle znění § 14 zákona o azylu lze tento typ azylu udělit v případech hodných zvláštního zřetele a z humanitárních důvodů. Humanitárním důvodem však nemůže být skutečnost, že u žadatele v případě návratu do země původu pravděpodobně dojde ke zhoršení ekonomické situace (životní úroveň), kdy takový důvod je sám o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V tomto směru se soud plně ztotožňuje se závěry správního orgánu a zcela na ně odkazuje. Vzhledem k tomu, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, může se soud v tomto ohledu zabývat pouze tím, zda úvaha správního orgánu o důvodech neudělení humanitárního azylu vychází ze skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě. Soud proto ani v tomto směru žádné pochybení žalovaného nezjistil.

Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal porušení čl. 8 Úmluvy, podle kterého má každý právo na respektování soukromého a rodinného života s odkazem na rozhodnutí ESLP. V souvislosti s touto námitkou je třeba opět připomenout, že žalobce ve správním řízení neuváděl žádné důvody rodinného charakteru. Žalobce je svobodný, bezdětný. Nežije ani ve svazku, který by byl obdobou svazku manželského. Pokud tak jde o tuto námitku, tak soudu znovu nezbyvá nic jiného než plně odkázat na shora uvedené rozhodnutí žalovaného, se kterým se soud zcela ztotožňuje.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 9. 6. 2014, č. j. 47 Az 8/2013 – 31 ustanoven zástupce z řad advokátů, jenž v řízení neprovedl žádný úkon, za který by mu náležela odměna podle advokátního tarifu. Proto soud ustanovenému advokátovi odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 18. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost : Alena Lébllová